

Sygn. akt VII Ka 658/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale oskarżyciela publ- sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014r.

sprawy **H. M.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86§1 kw w zw z art. 23 ust 1 pkt 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 97 kw w zw z art. 44 ust 1 pkt 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 65§2 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 4 czerwca 2014r. sygn. akt IX W 1120/14

I.zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 97 kw w zw. z art.44 ust.1 pkt.4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym zaś wymierzoną obwinionemu karę łagodzi do 400 (czterystu) zł. grzywny;

II.w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III.kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

H. M. obwiniony został o to, że :

1.w dniu 18 grudnia 2013r.o godz.8.45 na drodze nr (...) B.-R. gm. S. kierując pojazdem marki C. o nr rej. (...) wykonując manewr wymijania z pojazdem marki A. o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu w wyniku czego doprowadził do zderzenia się pojazdów lewymi lusterkami, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie odjechał z miejsca zdarzenia

-tj. o wykroczenie z art.86 &1 kw w zw. z art.23 ust.1 pkt.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 97 kw w zw. z art. 44 ust.1 pkt.4 ustawy Prawo o ruchu drogowym;

2.w dniu 18 grudnia 2013r. około godz.9.30 w miejscowości (...) gm. S. wbrew obowiązkowi nie udzielił funkcjonariuszowi Policji upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania informacji co do tożsamości własnej oraz nie okazał dokumentów pojazdu marki C. o nr rej. (...) oraz prawa jazdy

-tj. o wykroczenie z art.65 &2 kw.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 4 czerwca 2014r. w sprawie IXW 1120/14 orzekł :

I.obwinionego H. M. uznał za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów z art. 86 & 1 kw w zw. z art. 23 ust.1 pkt.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 97 kw w zw. z art. 44 ust.1 pkt.4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i z art. 65 & 2 kw i za to, na podstawie art. 86 & 1 kw w zw. z art. 9 & 2 kw skazał go na karę 800zł. grzywny;

II.na podstawie art. 624 & 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. Wyrokowi temu skarżący zarzucił – jak zdaje się wynikać z kontekstu- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na niezasadnym przypisaniu mu winy w zakresie zarzuconych czynów podczas gdy, jak twierdzi skarżący, czynów tych on nie popełnił. Zarzucił również naruszenie przepisów procedury polegające na dokonaniu niepełnej i nieprawidłowej oceny dowodów.

Stawiając te zarzuty H. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzuconych mu wykroczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie zarzutu dotyczącego czynu z art. 97 kw w zw. z art.44 ust.1 pkt. 4 PRO, w pozostałej części jest ona nietrafna.

Na wstępie stwierdzić należy, iż w odniesieniu do wykroczeń określonych w art. 86 & 1 kw i art. 65 & 2 kw Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oraz kwalifikacji prawnej przedmiotowych czynów. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja w tym zakresie nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioskowanie tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W istocie swej sprowadza się ona do powtórzenia twierdzeń podnoszonych przez obwinionego w postępowaniu jurysdykcyjnym a sprowadzających się do tezy, iż nie popełnił on zarzucanych mu wykroczeń zaś zeznania kierującej A. oraz funkcjonariuszy Policji są kłamliwe, spreparowane i zmierzają jedynie do bezpodstawnego obciążenia go.

Odnosząc się do powyższych zarzutów stwierdzić należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, iż zeznania funkcjonariuszy D. C. i Z. S. oraz pokrzywdzonej N. B. miały charakter intrygi wymierzonej przeciwko H. M.. Wbrew przekonaniom skarżącego w sprawie tej nie ma żadnych racjonalnych dowodów, które mogłyby świadczyć o tym, że wymienieni Policjanci mogliby być osobiście zainteresowani w bezpodstawnym obciążaniu obwinionego, podobnie jak i nie ma żadnych przesłanek, które mogłyby świadczyć o tym, że N. B. celowo i fałszywie obwiniała H. M. za czyn, którego ten nie popełnił. . O tym, że zeznania wymienionych osób są wiarygodne przekonująco świadczy to, iż zeznania te korespondują z faktem, iż na zewnętrznym lusterku pojazdu obwinionego ujawniono uszkodzenia korespondujące z uszkodzeniami lusterka pojazdu N.B.. Trudno przy tym dać wiarę zapewnieniom obwinionego, że uszkodzenie to powstało w innym czasie i w innych okolicznościach, skoro zarysowania stwierdzone na lusterku samochodu obwinionego były świeże, a w dodatku, na jego obudowie stwierdzono ślady naniesionego lakieru odpowiadającego lakierowi z obudowy lusterka pokrzywdzonej. Co istotne przy tym, teza, jakoby owe uszkodzenie stwierdzone na lusterku obwinionego powstało w wyniku kolizji mającej miejsce w październiku-listopadzie, którą to kolizję obwiniony miał zgłosić telefonicznie w KP w O., nie jest przekonująca w świetle faktu, że – jak wynika to informacji KP w O.- takiego zgłoszenia nie zarejestrowano (k.54).

Jeśli zatem weźmie się pod uwagę wymowę zeznań wskazanych świadków, w tym także osób towarzyszących N.B., jak również dowody w postaci śladów uszkodzeń obu pojazdów, to nie sposób uznać, aby wszystkie te dowody w

sposób oczywisty wskazujący na winę obwinionego, pojawiły się jedynie w wyniku jakiejś zmywy, tym bardziej, że funkcjonariusze oraz pokrzywdzona N. B. nie znali się wcześniej a ich spotkanie na drodze miało charakter przypadkowy.

Zachowanie obwinionego stanowiło zatem naruszenie art. 86 & 1 kw i art. 65 & 2 kw, jednakże – wbrew tezie przyjętej zarówno w kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego, jak i przypisanego H. M. - nie wyczerpało dyspozycji art.44 ust.1 pkt. 4 PRD. W odniesieniu do tego przepisu przede wszystkim zauważyć należy, że w tym zakresie już sam opis czynu nie przystaje do przyjętej kwalifikacji prawnej. „Odjechanie z miejsca zdarzenia” nie jest bowiem samo w sobie jakimkolwiek naruszeniem prawa. Dyspozycję art. 44 ust.1 pkt. 4 PRD kierowca narusza wszak dopiero wówczas, gdy odjeżdża z miejsca zdarzenia bez spełnienia określonych w tym przepisie obowiązków.

Abstrahując jednakże od tego, że wskazany opis czynu nie zawiera kompletu znamion, które wskazywałyby na zaistnienie wykroczenia określonego w omawianym przepisie podkreślić należy, iż odpowiedzialności wynikającej z naruszenia art.44 ust.1 pkt.4 PRD podlega jedynie ten kierujący pojazdem, który nie udzieli swoich danych personalnych, danych personalnych właściciela pojazdu oraz danych dotyczących zakładu ubezpieczeń **na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku**. Redakcja wskazanego przepisu może rodzić wątpliwości co do tego, czy zawężanie zakresu obowiązków określonych w tej normie jest słuszne, jednakże nie zmienia to faktu, że brzmienie tego przepisu w swej warstwie redakcyjnej jest jednoznaczne. W świetle dyrektyw wykładni językowej trudno byłoby obronić tezę, że żądanie osoby uczestniczącej w wypadku istnieje zawsze bez względu na to, czy zostanie ono wyartykułowane czy nie.

W aktualnym stanie prawnym, odjechanie z miejsca zdarzenia bez podania stosownych danych, w sytuacji, gdy żądanie podania owych danych nie padło, stanowi jedynie- jak wydaje się- naruszenie art. 16 ust.2 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ten przepis bowiem nakłada na kierowcę uczestniczącego w zdarzeniu objętym ubezpieczeniem obowiązkowym wymóg udzielenia stosownych danych, nie uzależniając jednakże tej powinności od jakiegokolwiek uprzedniego żądania.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy wyeliminował z podstawy prawnej skazania H. M. art. 97 kw i art. 44 ust.1 pkt.4 PRO uznając, iż zachowanie obwinionego nie wyczerpało znamion wykroczenia w tym zakresie. Biorąc natomiast pod uwagę bardzo trudną sytuację materialną H. M., który utrzymuje się z renty w kwocie 1.500zł. miesięcznie, przy czym ma on na utrzymaniu chorą żonę (pobierającą rentę w wysokości zaledwie 800zł.) i studiującą córkę, w ocenie Sądu Okręgowego grzywna w kwocie 800zł. wymierzona przez Sąd Rejonowy jest karą nadmiernie surową. Karą adekwatną do wagi i okoliczności popełnionych czynów oraz uwzględniającą sytuację materialną obwinionego jest kara 400 zł.

Z tych zatem względów zaskarżony wyrok zmieniono jak w części dyspozytywnej orzeczenia, w pozostałym zakresie orzeczenie to jako prawidłowe i słuszne utrzymano w mocy (art. 437 & 2 kpk).

Z uwagi na uwzględnienie apelacji wniesionej na korzyść obwinionego, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa (art. 636 & 1 kpk w zw. z art. 119 kpw).